

всичкытъ Сърбы-бутовници. Като не рачѣ да припознае свищовскыя мирь, Русія продължаваше войната и слѣдъ малко врѣме обсаденый градъ Измаилъ падна въ ржцѣтъ на нейнытъ войски. Ни една жива душа не са отърва отъ руското отмъщеніе.

Жестокоститѣ на Русытъ при прѣвземаньето на Измаилъ съвсѣмъ разлютихъ Турцытъ въ Цариградъ, и тѣй вече недоволны отъ пораженіето на Римничъ. За всичко туй народътъ обвини Великыя Везирь и му поиска главата. Уплашенный Селимъ остави везира въ ржцѣтъ на убійцытъ, за да прѣварни лошитѣ сѣтнины на вѣстаньето, което можаше да избухне.

Френската революція бѣше отвърнѣла вниманьето на държавытъ отъ источнытъ работы. Само Русія бѣше си опрѣла очитѣ къмъ Турція и, като желаяше да са воспользува отъ общото небрѣженіе за Истокъ, искаше да нападне на Турція и да ѣ отнеме новы мѣста. Нъ Англія, Прусія и Австрія са намѣсихъ въ работытъ, отворихъ прѣговоры за мирь и въ Яшь са подписа миренъ договоръ (1792). По този договоръ Русія доби Кържмъ и една часть отъ Кубанъ, дѣто послѣ са направ богатыя и търговскы градъ Одесса.

Положеніето на Държавата поглѣщаше всичкытъ грижи на Селима и му забраняваше да са мѣсе въ европейската борба между революціонерното движеніе въ Франція и непріятелитѣ ѣа новыя редъ.

И наистина всичкы области са вѣлнувахъ. Почти всичкытъ азіатскы шахи бѣхъ са отказали отъ дължностьюта да са покорявайтѣ: тѣ показвахъ своитѣ слабы врѣзки съ Портата само чрѣзъ нѣкаквы-си малкы даждія и чрѣзъ нѣкои незначителны израженія на почитъ. Персытъ и Кюрдытъ заплашвахъ источнытъ прѣдѣлы на Държавата; Мамелюцытъ своеволствувахъ въ Египетъ; Сирійцытъ бѣхъ са подигнали, а населеніята въ Европейска Турція не крыяхъ своитѣ нерасположенія къмъ Държавата.

Безредіето бѣше достигнало до толкозы, щото разбойническы четы крѣтосвахъ по областытъ свободо и налс-